

Rotting Christ – Kata Ton Daimona Eaytoy

Laat ik beginnen met een bekentenis. Ik ben geen fan van Rotting Christ. Sterker nog: mede door Rotting Christ en Inactive Messiah heb ik de Griekse blackmetal lang niet serieus kunnen nemen. De muziek doet me niets, live vind ik ze niet bijzonder en eigenlijk zou ik graag nooit meer iets van ze willen horen. Nu kan dat als recensent helaas niet altijd. Dus ik heb het nieuwe album van Rotting Christ voor me liggen: *“Κατά τον Δαίμονον Εαυτού (Kata Ton Daimona Eaytoy)”*. Vrij vertaald betekent dat: *“Doe wat je wil.”* Een statement waar ik persoonlijk helemaal niets mee kan. Ik geloof niet in hedonisme, of alleen het bevorderen van jezelf. Ik ben meer van het rekening houden met anderen. Niet een goed begin, denk ik al meteen. Helaas moet ik aardig wat van mijn woorden inslikken. Lees het volgende dan ook terwijl je jezelf voorstelt dat ik dit allemaal knarsetandend op aan het schrijven ben...

Rotting Christ is een oude band: ze zijn opgericht in 1987. In 1991 krijgen ze hun eerste platencontract en kwam hun eerste EP *“Passage to Arcturo”* uit. Daarna stijgt hun faam snel en krijgen ze in 1993 dan ook een internationaal platencontract wat zorgt dat hun debuutlangspeler meteen wijdverspreid kan worden. Ze worden meteen gezien als de grondleggers van de *‘Greek sound of Black Metal’*. Rotting Christ neemt in die tijd ook deel aan de legendarische *‘Fuck Christ Tour’* samen met Immortal en Blashemy. *“Non serviam”* wordt dan weer uitgebracht op een Grieks label en is in het buitenland maar moeilijk te verkrijgen, mede door de kleine oplage. Daarna is hun bedje gespreid met een platencontract voor zes albums bij Century Media Records, een niet misselijke prestatie. In 2006 bedenken ze dat het tijd wordt voor een nieuwe omgeving en stappen ze over naar het Franse Season of Mist. Met het in 2007 uitgekomen *“Theogonia”* merk je dat ze een beetje van richting beginnen te veranderen. De thematiek is niet meer zo uitgesproken antichristelijk, maar begint zich meer te focussen op de Griekse mythologie. Dit zet zich door in de opvolger, het in 2010 uitgekomen tiende album *“Aealo”*. Na het fantastisch ontvangen *“Theogonia”*, is *“Aealo”* het blijkbaar toch net niet helemaal. Nu is daar dan, na een stilte van drie jaar, het nieuwste werk van Rotting Christ. Aan mij de schone, eh... nou ja dan, taak om dit album te beschrijven. Knars...

En verdorie... Het klinkt helemaal niet verkeerd. Knars! Sterker nog: het zit goed in elkaar. Knars! Ok, ik kan het met de beste wil van de wereld niet meer blackmetal noemen (dat doet Season of Mist ook al niet meer; tegenwoordig noemt het label ze darkmetal) en dat redt het album. Tenminste, voor mij. Het album is uitzonderlijk goed geproduceerd en het klinkt allemaal als een bijna mainstream metalband, maar dan wel eentje met een extremer tintje. De thematiek is nu niet alleen maar toegespitst op Griekse mythologie. De teksten op dit album zijn geïnspireerd

Rotting Christ – Kata Ton Daimona Eaytoy

door oude culturen, mythes en folklore van rond de hele wereld. Zo worden in het tweede nummer "*P'unchaw kachun – Tuta kachun*" hymnes voor de oude Inca keizer Pachacutec gebruikt als inspiratie. "*Cine iubește și lasă*" is de Griekse interpretatie van een Roemeens volksverhaal over een vloek, waarbij de dames Suzana (zang) en Eleni (piano) Vougioukli acte de présence geven. Zij doen dit op zeer indrukwekkende wijze. In "*Русалка (Rusalka)*" wordt een ondode Russische watergeest bezongen. De band duikt in de oude Perzische cultuur met het nummer "*Ahura Mazdā-Anra Mainiuu*" en nog verder terug als ze de oudst bekende epiek uit het Sumerische rijk bezingen in "*Gilgamesh*". Dit zijn dan ook meteen de beste nummers van het album. Als ik ze dan ergens mee moet vergelijken is het Septic Flesh. Alleen kent dit album van Rotting Christ wat meer folkachtige invloeden en is het qua opzet progressiever met een gitaarsolo die op een powermetalplaat niet zou misstaan. Het is een goed album en ik ben stiekem onder de indruk. KNARS. Als je fan bent van Rotting Christ na 2006 mag je nog een klein puntje bij mijn score optellen. En misschien ga ik "*Theogonia*" toch maar een keer aanslingeren... 'Doe wat je wil,' het kan ook positief zijn.

MISCHA: 75/100